

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

از نشریه شماره ۳۴ پیشر و

۱۱/۰۱/۰۳

در نظام سرمایه، دوستی ها و دشمنی ها دایمی نیست

مقوله «نظام سرمایه دوست و دشمن دایمی ندارد، تنها منافع دایمی دارد»، به وضاحت تضادها و وحدت های این نظام را عیان می سازد. در محدوده منافع است که اتحاد بین کشورهای سرمایه داری دچار تزلزل و یا استحکام می گردد. جنگ های جهانی اول و دوم ناشی از تضاد منافع بین کشورهای سرمایه داری منجر به مرگ میلیون ها انسان، خساره مالی میلیاردها دالر، ویرانی و تباهی بسیاری از کشورهای درگیر جنگ گردید.

قتل آرشیدوک فردیناند شهزاده اتریش و همسرش به دست یک صرب، انگیزه آغاز جنگ جهانی اول گردید، در حالیکه عامل عمده و اساسی این جنگ، تضادها و رقابت های نهفته در ۵۰ سال پیش از آغاز این جنگ بین کشورهای اروپائی بود. اتحاد بین متفقین به منظور آغاز جنگ با متحدین در جریان جنگ جهانی دوم و بعد از پایان جنگ اتحادها و تضادهای جدید بین آنها، نشان داد که چگونه کشورهای سرمایه داری در مقاطع معین با هم تضاد منافع دارند و حتی به جنگ های خونین دست می زنند و بعد از مدتی این تضادها به دوستی ها و اتحادهای جدید مبدل می گردد.

امریکا در ابتدای جنگ جهانی دوم علیه المان، متحد شوروی گردید، اما در ختم جنگ از هر طریقی مخصوصاً از طریق مصرف میلیون ها دالر در قسمت تبلیغات علیه نظام اقتصادی- سیاسی شوروی در تلاش بود تا آن کشور را از پا در بیاورد که بالاخره با تجزیه اتحاد شوروی به ۱۵ کشور کوچک، موفق به این کار شد؛ ولی اکنون اوباما با خطاب «دوستم دیمتری» حرف اتحاد با دشمن دیرینه را یکبار دیگر سر میدهد. این خطاب اوباما ناگهانی و بدون برنامه ای از پیش تنظیم شده نیست، بلکه با به کار بردن این جمله در حقیقت میخواهد چین را زیر فشار قرار دهد، چرا که چین در جریان سال های اخیر از لحاظ اقتصادی موفقیت های بسیار زیادی را به دست آورده و اکثریت بازارهای اقتصادی جهان را زیر سیطره تولیدات خویش در آورده است و این برای امریکا قابل تحمل نیست.

کشورهای ایالات متحده امریکا و انگلستان در زمان حاکمیت رژیم شاهی ایران متحدین نزدیک این کشور بودند و امریکا بزرگترین مرکز جاسوسی خود را در آن کشور جابه جا نمود، اما بعد از پیروزی رژیم آخندی ایران در سال ۱۳۵۷ به رهبری خمینی، این اتحاد به تضاد حاد مبدل گردید تا جائیکه رژیم آخندی ایران تمام کارکنان سفارت امریکا را به گروگان گرفت. در مقابل، امریکا علاوه بر قطع تمامی روابط دیپلماتیکش با آن کشور، اقدام به انتقال مرکز بزرگ جاسوسی خود به اسلام آباد نمود و فعلاً این دو کشور به بزرگترین دشمنان یکدیگر مبدل گردیده اند.

برخورد امریکا با پاکستان نیز استوار بر تأمین منافع آن کشور توسط پاکستان بوده است. پاکستان از زمان ایجادش تا اکنون همیشه تلاش نموده منحصراً متحد امریکا باقی بماند و از این طریق از خرد و خمیر شدن توسط هند در امان باشد. پاکستان هیچ گاهی علاقه مند برقراری روابط تیره با امریکا نبوده است. از زمان تجاوز شوروی به افغانستان تا اکنون، پاکستان با تمامی سیاست ها و برنامه های نظامی - سیاسی امریکا همگام و هم‌نوا می باشد. در مقابل، امریکا میلیاردها دلار کمک های نظامی، اقتصادی و اجتماعی به دولت های حاکم در پاکستان نموده است.

حمله به عراق و اختلافات شدیدی که بعد از حمله به آن کشور بین امریکا و انگلیس در عراق به وجود آمد، یکی از دلایل آن عدم حق دادن به انگلیس در چاه های نفت آن کشور بود زیرا امریکا تمامی چاه های نفت عراق را به نفع خود و برای بیست و پنج سال قرارداد نمود؛ یا اختلافات شدید بین انگلیس و امریکا این دوستان دیرینه در ولایت هلمند دلیل دیگر است که نشان می دهد که دوستی ها و دشمنی ها در نظام سرمایه داری نیست.

در این میان حضور نظامی بیش از چهل کشور زیر چتر آیساف و کشورهای عضو ناتو در افغانستان نیز فقط با یک چیز امکان پذیر است: منافع. در صورتیکه هر یک از این کشورها متوجه شوند که این اتحاد هیچ نفعی برای آنها ندارد، از این اتحاد کنار خواهند رفت. اینکه المان در شمال کشور، انگلیس و امریکا در جنوب، ایتالیا در غرب و سایر کشورهای عضو ناتو در سایر مناطق افغانستان لنگر انداخته، تنها منافع شان ایجاب می نماید. احتمالاً تعدادی از کشورهای عضو ناتو با حضور نظامی خود در افغانستان، مستقیماً نفع نخواهند برد، اما هر یک از کشورهای عضو ناتو از این حضور در سایر مناطق جهان منافع اقتصادی و سیاسی دارند که با مصرف میلیاردها دلار و از دست دادن عساکر خویش در افغانستان، می خواهند آن را به دست آورند.

در نتیجه تا زمانی که در نظام سرمایه منافع وجود دارد، اتحادها و تضادهای آن هیچگاه دوامدار نبوده و سرانجام این اتحادها و تضادها یا به ایجاد پیمان های اقتصادی، سیاسی و نظامی می انجامد و یا به جنگ های خونین منطقه ئی و جهانی منجر می گردد.